

Arrest

nr. 176 111 van 11 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. DELVAUX en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Liberiaans staatsburger te zijn van Mandingo origine, geboren in X. U verklaart er naar school te zijn gegaan en er tegelijkertijd een opleiding te hebben gevolgd om aluminiumramen te installeren. U woonde tot 2003 in Robertfield Highway, iets buiten Monrovia. Toen diende u er te vluchten en gingen jullie in VOA, in Monrovia, wonen. Jullie dienden te vluchten uit vrees dat er wraakacties zouden worden ondernomen tegen uw familie. U hoorde reeds van uw vader dat zijn oudere broer, generaal Ousou, gedurende de oorlog veel slechte dingen had gedaan. Hij zou veel onschuldigen hebben vermoord. Eind 2003 werd uw oom Ousou vermoord.

De families van zijn slachtoffers zouden echter uit zijn op wraak en viseerden daarom uw familie. Het zou gaan om mensen van de Gio-stam. Een vertegenwoordiger van de Gio was in de buurt komen uitzoeken waar jullie woonden. Jullie deden hiervan aangifte bij de politie maar hij werd slechts drie dagen vast gehouden. Jullie voelden zich niet langer veilig en besloten om die reden te verhuizen naar VOA. In VOA woonde u samen met uw ouders, uw twee zussen, uw oom aan vaderszijde, de vrouw van uw oom en hun twee kinderen. Eind maart 2014 brak ebola uit in Liberia. De twee kinderen van uw oom geraakten geïnfecteerd en kwamen om het leven. Op 30 november 2014 kwamen gezondheidswerkers naar uw huis. U en uw oom waren op dat moment niet thuis maar uw ouders en uw twee zussen werden meegenomen naar een ebola-kamp. Toen u en uw oom terug thuis waren kwamen er opnieuw gezondheidswerkers en ook jullie werden naar een ebola-kamp gebracht, echter niet hetzelfde kamp als uw ouders. U vroeg hen waar uw ouders waren maar zij dienden u het antwoord schuldig te blijven. U werd samen met uw oom 45 dagen in quarantaine gehouden en daarna, op 25 december 2014, konden jullie het kamp verlaten. Jullie keerden naar huis terug. Enkele dagen later, op 29 december 2014 werden jullie echter thuis aangevallen door een groep mensen. Zij vielen jullie huis binnen en u kreeg een messteek in de maag. U hoorde hen praten in een Engels dat u met de Gio-stam associeert. U hoorde hen de naam van uw oom generaal Ousou noemen en dat zij zijn hele familie zouden uitmoorden en hen overal in het land zouden achterna zitten. U verloor het bewustzijn en toen u terug wakker werd bevond u zich in het JFK ziekenhuis. U bleef een maand in het ziekenhuis opgenomen. De dag dat u uit het ziekenhuis werd ontslagen besloot u samen met uw oom om onmiddellijk te vluchten en het land te verlaten. Jullie gingen per bus naar Guinee-Conakry en van daar via Mali en Algerije naar Libië. In Libië werd u samen met uw oom opgepakt en bleven jullie meer dan 25 dagen in de gevangenis. Op een dag werd de muur van de gevangenis opengebroken door andere Libiërs waardoor jullie konden ontsnappen. U liep samen met andere gevangenen weg totdat jullie aan de zee kwamen. Daar zagen jullie een visser en overtuigden hem om jullie mee te nemen op zijn boot. Na een dag konden jullie overstappen op een grotere boot. Echter, toen jullie wilden overstappen op deze grotere boot kapseisde jullie boot. Uw oom kwam daarbij in het water terecht en kwam om het leven. Later kwam u in Italië aan. U werd er geholpen door het Rode Kruis en een dame heeft u na enkele dagen op de trein gezet richting Brussel. Op 29 juni 2015 vroeg u uiteindelijk asiel aan.

U legt volgende documenten neer ter ondersteuning van uw asielrelaas: een attest (dd 02.05.2016) van uw psycholoog waarin deze verklaart dat u bij hem in behandeling bent omwille van een post-traumatische stressstoornis en een opsporingsverzoek ingediend bij het Rode Kruis (dd 28.10.2015) waarin u vraagt informatie te verzamelen over uw ouders, uw zussen en uw oom.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart te vrezen voor vervolging vanwege de etnische Gio omwille van de misdaden die uw oom generaal Ousou gedurende de oorlog hun stam zou hebben aangedaan. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan het feit dat u om die reden nog steeds vervolging zou dienen te vrezen.

In de eerste plaats dient aangemerkt te worden dat de etnische situatie in Liberia die blijkt uit objectieve informatie beschikbaar bij het Commissariaat-generaal en toegevoegd aan het administratief dossier niet overeenstemt met de situatie die u schetst in het land. Waar u uw problemen situeert binnen een stammenconflict tussen de Mandingo en de Gio en u aangeeft dat de Mandingo niet gehoord worden door de Liberiaanse politie-instanties en bij uitbreiding de Liberiaanse overheid (gehoorverslag CGVS p.14 en p.16-17), blijkt dit niet uit deze informatie. Hierin valt weliswaar te lezen dat de **tribale spanningen hoog opliepen gedurende de burgeroorlog, nergens echter blijkt dat vandaag de dag deze spanningen nog doorwerken.** De burgeroorlog eindigde formeel in 2003, waar u ook de oorzaak van uw problemen situeert, daarna bleven er inderdaad nog enige wrijvingen maar dit op een sterk verminderd niveau. Bovendien zijn deze spanningen doorgaans te wijten aan reeds langer aanslepende conflicten over land of andere natuurlijke bronnen, wat u nergens aangeeft in uw relaas. Daarenboven wordt op dit vlak door de overheid veel in het werk gesteld om dergelijke conflicten op een geweldloze manier op te lossen. **Nergens uit de informatie blijkt echter dat er nog steeds pure wraakacties zouden plaatsvinden omwille van de misdaden begaan gedurende de burgeroorlog.** Daarnaast werd ook in de grondwet een verbod op etnische of raciale discriminatie opgenomen. In het laatste Human Rights Report over Liberia worden de Mandingo niet eens vermeld zodat bezwaarlijk kan worden gesproken van een algemene vervolging van deze etnische groep. Er kan dan ook niet vastgesteld worden dat de Mandingo's zouden worden gediscrimineerd, ook niet als het gaat om het bieden van bescherming. **Waar u, als moslim, problemen aanhaalt omwille van uw religie, blijkt ook dit niet uit de toegevoegde informatie.**

Hieruit blijkt niet dat er enige discriminatie wordt vastgesteld tegenover de moslimgemeenschap, integendeel, de overheid doet inspanningen om de verschillende godsdiensten een gelijkwaardige plaats te bieden. **Hieruit blijkt dan ook dat er geen bijzondere aandacht vereist is puur omwille van uw etnische afkomst of uw religieuze overtuiging.** Mandingo's noch moslims worden mishandeld door de autoriteiten en zij kunnen bij eventuele problemen beroep doen op bescherming. Uit deze informatie blijkt evenzeer dat uw verklaringen omtrent de vervolging die u vreest weinig geloofwaardig zijn. **Gedurende de burgeroorlog was er inderdaad sprake van wraakacties vanwege leden van de Gio-stam tegenover de Mandingo. Nergens blijkt echter dat dit zich recent nog zou voordoen.** Dit brengt uw verklaringen omtrent de gebeurtenissen die u er toe brachten om het land te verlaten reeds ernstig op de helling. **Uw verklaringen vinden geen steun in objectieve informatie als zouden er nog dergelijke wraakacties worden waargenomen.**

In dit licht dient er eveneens op worden gewezen dat u geen enkele poging ondernam om, samen met uw oom, de bescherming op te zoeken van uw nationale overheid. U verklaart dat de politie tussenbeide kwam gedurende de aanval op u en uw oom en u vermoedt dat zij hier wel een verslag over zullen hebben opgemaakt (gehoorverslag CGVS p.18-19). U of uw oom overwogen echter op geen enkel moment, eens ontslagen uit het ziekenhuis, contact op te nemen met de politie om jullie problemen aan te kaarten. U verklaart dat u er geen steun zou vinden en het zou zijn alsof men zichzelf aangeeft bij zijn vervolgers (gehoorverslag CGVS p.16-19). **Uit bovengenoemde informatie blijkt echter dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat jullie geen beroep zouden kunnen gedaan hebben op de bescherming van de overheid.** Dit wordt des te meer aangetoond door uw verklaringen dat zelfs wanneer het conflict nog na smeulde, namelijk wanneer uw familie voor het eerst werd benaderd toen jullie nog in Robertfield Highway verbleven, uw familie wel degelijk gehoord werd door de plaatselijke politie en dat degene die jullie dreigde lastig te vallen werd gearresteerd (gehoorverslag CGVS p.19). **Het valt dan ook niet te verdedigen dat u en uw oom, na zoveel tijd opnieuw geconfronteerd met deze belagers, geen enkel moment overwogen zouden hebben zich tot de politie te wenden maar onmiddellijk besloten dat een vlucht uit het land opportuun was.** Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van het door u afgelegde asielrelaas.

Daarnaast wijst niet alleen de huidige situatie in Liberia er op dat uw verklaringen onwaarschijnlijk zijn, ook binnen uw relaas kunnen een aantal punten worden aangestipt die uw verklaringen op de helling zetten.

Vooreerst bent u niet eenduidig omtrent wanneer u welke informatie zou hebben ontvangen over uw oom Ousou. In eerste instantie verklaart u dat uw oom u pas nadat jullie thuis werden aangevallen verteld had over de mogelijke reden van deze aanval, namelijk dat zij wraak wilden nemen omwille van de daden van uw andere oom. U verklaart letterlijk dat u niet op de hoogte was van de daden van uw oom tot de dag dat u werd aangevallen (gehoorverslag CGVS p.6 en p.9). Enige tijd later echter verklaart u daarmee in strijd dat uw vader u hier al over had gesproken toen de oorlog nog aan de gang was (gehoorverslag CGVS p.10). U verklaart zelfs dat u, nog voor deze aanval, enige voorzorgsmaatregelen nam zodat deze mensen uw familie niet zouden kunnen terugvinden (gehoorverslag CGVS p.16). **Gezien de impact van deze kennis op uw dagelijkse leven is het uiterst opmerkelijk dat u niet eenduidig bent of u nu al of niet al voor deze aanval op de hoogte was van de oorlogsdaden van uw oom.** Wanneer u hieromtrent enige verduidelijking wordt gevraagd kunt u enkel herhalen dat uw vader het u al vroeger vertelde, wat geen licht werpt op de reden waarom u dit eerder anders verklaarde (gehoorverslag CGVS p.16).

Ten tweede bent u uiterst onwetend over zowel degene van wie u verdere vervolging vreest als over de activiteiten van uw oom Ousou gedurende de oorlog, wat toch de absolute kernpunten binnen uw asielrelaas uitmaken. U slaagt er niet in enige verdere informatie te verschaffen over de daden van uw oom, u haalt enkel twee provincies aan waar hij zou gestreden hebben maar kunt dit niet verder specificeren. U heeft geen idee bij welke concrete acties uw oom betrokken zou geweest zijn. Ook al verklaart u telkens over specifieke gevallen te hebben gehoord u slaagt er niet in dit verder toe te lichten. Opmerkelijk is eveneens dat u niet op de hoogte blijkt of uw oom getrouwd was en kinderen had (gehoorverslag CGVS p.8-9). In het kader van uw verklaringen dat uw hele familie vervolgd wordt is het opmerkelijk dat u hier nooit iets over zou hebben opgevangen. Wanneer wordt getracht na te gaan van wie u specifiek wraakacties vreest omwille van de daden van uw oom blijkt u hier geen enkel benul van te hebben. U kent geen namen en heeft het enerzijds over bepaalde families en anderzijds over een groep mensen waarmee u op leden van de Gio-stam doelt, maar u heeft geen idee over wie het dan precies gaat. Ook uw oom zou u hier geen verdere informatie over hebben kunnen geven (gehoorverslag CGVS p.9). **Ongeacht uw jonge leeftijd kan wel degelijk verwacht worden dat u enig inzicht heeft in de personen voor wie u op de vlucht bent en wat uw familie hen precies zou misdaan hebben. Deze onwetendheid schaadt dan ook verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas**

Vervolgens kunnen ook over de concrete gebeurtenissen die aanleiding gaven tot uw vlucht de nodige opmerkingen worden gemaakt. U verklaart niet te weten hoe zij uw familie opnieuw op het spoor zijn gekomen. U hoorde in elk geval geen geruchten in de buurt dat naar uw familie werd gevraagd (gehoorverslag CGVS p.16). Aangezien u eerder verklaarde hier wel gevoelig voor te zijn (gehoorverslag CGVS p.16) is het minstens opmerkelijk dat zij jullie na al die tijd alsnog konden opsporen en dat dit bovendien onopgemerkt aan uw familie voorbij ging. Temeer u verklaart dat uw familie al de tijd dat zij in VOA verbleven geen problemen hebben gekend, ondanks het feit dat ook in uw buurt leden van de Gio-stam woonden (gehoorverslag CGVS p.15-16). Verder heeft u ook over de identiteit van uw aanvallers geen enkele informatie (gehoorverslag CGVS p.15). U verklaart dat u al snel het bewustzijn had verloren maar u kan zich anderzijds wel herinneren wat zij zeiden terwijl zij in uw huis waren (gehoorverslag CGVS p.14 en p.18). Ook uw oom zou u niets hebben kunnen vertellen over hun identiteit. Evenmin kunt u een inschatting maken over hoeveel mensen in uw huis of zelfs in uw eigen kamer aanwezig waren (gehoorverslag CGVS p.18). U verklaart vervolgens dat de politie tussenbeide kwam maar u kwam nooit te weten wie dan wel de politie zou verwittigd hebben (gehoorverslag CGVS p.18). Daarnaast verklaart u dat uw oom, net als u, een maand in het ziekenhuis heeft verbleven. U verklaart echter dat hij enkel wat wonden had aan zijn handen en zijn voeten vanwege het touw waar hij mee werd vastgebonden en genaaid werd aan zijn hoofd (gehoorverslag CGVS p.18). Dit lijken toch enigszins lichte verwondingen om een ziekenhuisopname van een maand te rechtvaardigen, zeker in een land dat op dat moment al zijn medische capaciteiten nodig heeft om het ebola-virus te bestrijden. **Deze opmerkelijke verklaringen en de slechts beperkte informatie die u kan verschaffen over een dergelijke cruciale gebeurtenis halen uw asielrelaas verder onderuit.**

Ter volledigheid dient er eveneens op gewezen te worden dat u bij uw voorgaande interviews voor de Dienst Vreemdelingenzaken (dd 08.12.2015) en voor de dienst MINTEH (dd 29.06.2015) uw relaas anders brengt dan u dit doet voor het Commissariaat-generaal. Zo maakt u voor de Dienst Vreemdelingenzaken nergens gewag van de etnische gekleurdheid van uw relaas, u vermeldt er nergens de problemen die u ondervond met de Gio-stam (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Meer nog, voor de dienst MINTEH verklaart u enkel gevlucht te zijn omwille van de ebola-crisis. U verklaart dat drie familieleden omkwamen door het virus en u uw familie kwijt geraakte en om die reden op de vlucht sloeg. Deze afwijkende verklaringen doen verder afbreuk aan de vluchtmotieven die u voor het Commissariaat-generaal aanhaalt.

Verder kan er niet van uitgegaan worden dat een terugkeer naar Liberia in uw geval an sich een risico zou uitmaken op het lijden van ernstige schade. Uit uw verklaringen staat niet onomstotelijk vast dat u er geen beroep zou kunnen doen op enig netwerk. U verklaart niet te weten of uw ouders nog leven en of u nog andere familie heeft in Liberia (gehoorverslag CGVS p.19). Ook van uw grootouders geeft u aan dat uw vader zei dat zij nog in leven zijn maar u hen niet kent (gehoorverslag CGVS p.7). Er is bijgevolg geen reden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Liberia de facto geen beroep zou kunnen doen op enig netwerk. Niets verhindert dat u, eens terug in de wijk waar u zo goed als uw hele leven gewoond heeft, in contact zou kunnen komen met enige familieleden of zou kunnen rekenen op de steun van degene die u er kent. Het feit dat u een opsporingsopdracht startte voor het Rode Kruis zonder dat dit voorlopig enig resultaat opleverde, staat niet in de weg dat u, eens terug in uw buurt u kennissen zou kunnen aanspreken om hulp te vragen of uw familie aan te wijzen. Bovendien verklaart u tot aan uw vertrek naar school te zijn gegaan en eveneens als leerling aan de slag te zijn gegaan bij iemand die ramen installeert (gehoorverslag CGVS p.4 en p.8). Deze vaststellingen zijn niet onbelangrijk omdat zij aantonen dat u – ondanks uw jeugdige leeftijd – over de vaardigheden en kwaliteiten beschikt om zelfstandig uw leven in handen te nemen en zich van een eigen inkomen te voorzien.

De documenten die u neerlegt ter staving van uw asielrelaas zijn niet in staat de geloofwaardigheid van dit relaas te herstellen. Het feit dat u in behandeling bent bij een psycholoog kan op geen enkele manier uitsluitel geven over de omstandigheden die aan de grond liggen van uw mogelijke psychische problemen. Wat uw opsporingsverzoek bij het Rode Kruis betreft kan ook dit enkel aantonen dat u tracht informatie te verzamelen over uw familie en dat u hen mogelijks uit het oog bent verloren, geenszins kan een dergelijk verzoek de omstandigheden waarin u van hen gescheiden geraakte aantonen.

Wat betreft uw verklaringen voor de dienst MINTEH waarin u verwees naar de ebola-crisis en het gegeven dat drie familieleden van u omkwamen door het virus, dient het volgende te worden vastgesteld. De situatie in Liberia is actueel niet dezelfde als toen u Liberia verliet. Liberia werd op 14 januari 2016 ebola-vrij verklaard. In april 2016 werden er weliswaar een aantal nieuwe gevallen van ebola bevestigd en de uitbraak zou in Liberia pas op 9 juni 2016, na het verstrijken van de 42-dagen durende countdown, als beëindigd verklaard worden. De WHO verklaarde echter dat ebola niet langer een internationaal gezondheidsrisico vormt, maar dat opflakeringen, met teruglopende frequentie, werden verwacht (zie informatie in het administratief dossier).

Wat er ook van zij, de eventuele vrees om te worden besmet met het ebolavirus is op zich vreemd aan de criteria bedoeld in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Het risico op besmetting kan namelijk met geen enkel motief van het Verdrag in verband worden gebracht: ras, nationaliteit, politieke overtuigingen, godsdienst of behoren tot een bepaalde sociale groep. Bovendien wordt er ook niet aangetoond dat u persoonlijk een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 van de Wet van 15 december 1980 loopt. De commissaris-generaal sluit zich aan bij de conclusies van de advocaat-generaal van het Hof van Justitie van de Europese Unie in zaak C-542/13 wanneer hij meent dat "om in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming [...], moet hij eveneens bewijzen dat dit risico wordt veroorzaakt door factoren die direct of indirect kunnen worden toegeschreven aan de autoriteiten van dit land omdat ofwel de bedreigingen ten aanzien van hem uitgaan van de autoriteiten van het land waarvan hij de nationaliteit heeft of door die autoriteiten worden geduld, ofwel van onafhankelijke groepen waartegen de autoriteiten van dat land hun onderdanen niet daadwerkelijk kunnen beschermen".

U zou dus moeten bewijzen dat dit risico voortvloeit uit factoren die direct of indirect toe te schrijven zijn aan de vervolgingsactoren gedefinieerd in artikel 48/5 §1 van de Wet van 15 december 1980 en dat de beschermingsactoren gedefinieerd in artikel 48/5 §2 van dezelfde wet niet bereid en in staat zijn, daadwerkelijk bescherming te bieden aan die persoon, wat u in dit geval niet aantoot. Het feit dat drie leden van uw familie met het ebolavirus werden besmet, kan het tegendeel niet bewijzen, zelfs in de veronderstelling dat u naast uw verklaringen elementen hebt aangebracht die de echtheid van de besmettingen/het overlijden kunnen bewijzen, elementen die u trouwens niet aanbrengt.

Nog meer subsidiair, het feit dat dergelijke epidemie zich heeft voorgedaan in uw land van herkomst, kan in concreto, wat u betreft, geen risico op onmenselijke of vernederende behandeling wegens deze epidemie aantonen. Dit risico blijkt, wat u betreft, op dit ogenblik louter hypothetisch te zijn.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker vraagt de hervorming van de bestreden beslissing wegens machtsoverschrijding, wegens niet naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en wegens foutieve en onvoldoende motivering. Verder verwijst hij naar de vluchtelingendefinitie in het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Verzoeker werd niet in de eerste plaats geviseerd omwille van zijn Mandingo origine doch wel omdat hij familie is van generaal Ousou. Hij werd als diens familielid geviseerd. De redenering van het CGVS is dus niet relevant. Uiteraard is het zo dat er nog spanningen zijn tussen de Gio en de Mandingo en verzoeker droeg hiervan de gevolgen. Het tribaal conflict maakt onderdeel uit van zijn relaas doch is niet de doorslaggevende reden. Hij werd geviseerd als familielid van een Mandingo-generaal en als Mandingo.

Verzoeker verwijt het CGVS dat onvoldoende rekening wordt gehouden met de toestand in Liberia ten tijde van zijn problemen. Alle aandacht ging naar de ebola-crisis. De politie had niet de mogelijkheid om individuele klachten te noteren, deze te onderzoeken en bescherming te bieden aan verzoeker. Het is logisch dat verzoeker zijn land in crisis verkoos te ontvluchten, samen met zijn oom.

Omtrent de verwijten inzake zijn verhaal, wijst verzoeker erop dat hij minderjarig was toen hij hierover de verschillende verklaringen aflegde en dat hij lijdt aan een post-traumatische stressstoornis. Daardoor heeft hij het soms moeilijk om feiten in tijd en ruimte te plaatsen en om de hoofdzaak van de bijzaak te onderscheiden. Verzoeker gaf naar best vermogen antwoord op de gestelde vragen.

Verzoeker stelt dat hij niet over een netwerk beschikt in zijn land van herkomst. Het CGVS onderzocht dit niet grondig. Evenmin onderzocht het CGVS grondig of verzoeker beschikt over de persoonlijke capaciteiten om zich elders in Liberia te vestigen. Verzoeker ziet niet in hoe hij er zonder de steun van een familiaal netwerk zou overleven.

Verzoeker terugsturen naar een land waar hij dermate traumatische gebeurtenissen onderging – de messteken werden niet betwist en er deed zich een vreselijke ebola-epidemie voor – houdt een onmenselijke of vernederende behandeling in.

Verzoeker geeft nog een algemene uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van asielaanvragen. Hij is van oordeel dat aan hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, moet worden verleend.

Verzoeker verwijst naar artikel 48/4, § 2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet). Hij wijst erop dat zich in Liberia geregeld tribale conflicten voordoen die als ernstig binnenlands gewapend conflict kunnen worden beschouwd. Hij vreest voor zijn leven omwille van het willekeurige geweld waarvan hij als Mandingo slachtoffer kan worden. Verder vreest hij foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door leden van rivaliserende clans omdat hij Mandingo is. Daarnaast houdt het terugsturen van een minderjarige/adolescent naar een gebied met een hoog risico op een ebola-uitbraak, zonder zekerheid van enig netwerk, houdt een onmenselijke en vernederende behandeling in.

Gelet op het voorgaande, acht verzoeker artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 “en volgende”, artikel 52 en artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM geschonden.

2.1.2. Ter terechtzitting van 7 september 2016 legt verzoeker door middel van een aanvullende nota een aanvraag tot opsporing neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Hij heeft hierover nog geen nieuws ontvangen.

2.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert op generlei wijze waarom de bestreden beslissing zou zijn behept met machtoverschrijding. Op welke manier de bestreden beslissing behept zou kunnen zijn met machtoverschrijding kan voorts niet worden ingezien. De commissaris-generaal heeft immers de hoedanigheid om de bestreden beslissing te nemen overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

2.2.2. Verzoeker toont evenmin aan dat, waar of op welke wijze de bestreden beslissing zou hebben nagelaten substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen na te leven. Bijgevolg wordt ook dit niet dienstig aangevoerd.

2.2.3. Artikel 48 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden”*. Verzoeker beargumenteert niet *in concreto* hoe het voornoemde, op algemene wijze geformuleerde artikel door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.4. Verzoeker preciseert verder niet op welke wijze artikel 48/2 van de vreemdelingenwet, hetwelk overigens op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling kunnen worden erkend dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, zou (kunnen) zijn geschonden. De schending van dit artikel wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.2.5. Verzoeker preciseert voorts niet welke bepaling van artikel 49 en/of artikel 49/2 “en volgende” van de vreemdelingenwet zou zijn geschonden, noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd, zodat ook de schending van dit artikel niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.6. Verzoeker preciseert evenmin op welke wijze artikel 52 van de vreemdelingenwet zou zijn geschonden.

Hoe dit artikel *in casu* geschonden zou (kunnen) zijn kan niet worden ingezien daar de bestreden beslissing, zoals reeds hoger werd aangegeven, genomen werd op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet, dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

2.2.7. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.8. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.9. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift, net als eerder gedurende zijn asielaanvraag, naar (een mogelijk nieuwe uitbraak van) de Ebola-crisis in zijn land van herkomst.

Waar verzoeker aanvoert het Ebola-virus te vrezen, dient echter vooreerst te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: “*Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt*”. Ebola dient als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: “a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.” Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen van derden.

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet kan er aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864). Met betrekking tot het door verzoeker aangehaalde risico, zijn deze voorwaarden niet vervuld.

Hoe dan ook wordt in de bestreden beslissing met reden gesteld:

“Wat betreft uw verklaringen voor de dienst MINTEH waarin u verwees naar de ebola-crisis en het gegeven dat drie familieleden van u omkwamen door het virus, dient het volgende te worden vastgesteld. De situatie in Liberia is actueel niet dezelfde als toen u Liberia verliet. Liberia werd op 14 januari 2016 ebola-vrij verklaard. In april 2016 werden er weliswaar een aantal nieuwe gevallen van ebola bevestigd en de uitbraak zou in Liberia pas op 9 juni 2016, na het verstrijken van de 42-dagen durende countdown, als beëindigd verklaard worden. De WHO verklaarde echter dat ebola niet langer een internationaal gezondheidsrisico vormt, maar dat opflakkingen, met teruglopende frequentie, werden verwacht (zie informatie in het administratief dossier).

(...)

Nog meer subsidiair, het feit dat dergelijke epidemie zich heeft voorgedaan in uw land van herkomst, kan in concreto, wat u betreft, geen risico op onmenselijke of vernederende behandeling wegens deze epidemie aantonen. Dit risico blijkt, wat u betreft, op dit ogenblik louter hypothetisch te zijn.”

2.2.10. Verzoeker stelt daarnaast problemen te hebben gekend en vervolging te vrezen ingevolge zijn familiale band met een voormalig generaal.

Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing echter met recht gemotiveerd:

“Vooreerst bent u niet eenduidig omtrent wanneer u welke informatie zou hebben ontvangen over uw oom Ousou. In eerste instantie verklaart u dat uw oom u pas nadat jullie thuis werden aangevallen verteld had over de mogelijke reden van deze aanval, namelijk dat zij wraak wilden nemen omwille van de daden van uw andere oom. U verklaart letterlijk dat u niet op de hoogte was van de daden van uw oom tot de dag dat u werd aangevallen (gehoorverslag CGVS p.6 en p.9). Enige tijd later echter verklaart u daarmee in strijd dat uw vader u hier al over had gesproken toen de oorlog nog aan de gang was (gehoorverslag CGVS p.10). U verklaart zelfs dat u, nog voor deze aanval, enige voorzorgsmaatregelen nam zodat deze mensen uw familie niet zouden kunnen terugvinden (gehoorverslag CGVS p.16). **Gezien de impact van deze kennis op uw dagelijkse leven is het uiterst opmerkelijk dat u niet eenduidig bent of u nu al of niet al voor deze aanval op de hoogte was van de oorlogsdaden van uw oom.** Wanneer u hieromtrent enige verduidelijking wordt gevraagd kunt u enkel herhalen dat uw vader het u al vroeger vertelde, wat geen licht werpt op de reden waarom u dit eerder anders verklaarde (gehoorverslag CGVS p.16).

Ten tweede bent u uiterst onwetend over zowel degene van wie u verdere vervolging vreest als over de activiteiten van uw oom Ousou gedurende de oorlog, wat toch de absolute kernpunten binnen uw asielrelaas uitmaken. U slaagt er niet in enige verdere informatie te verschaffen over de daden van uw oom, u haalt enkel twee provincies aan waar hij zou gestreden hebben maar kunt dit niet verder specificeren. U heeft geen idee bij welke concrete acties uw oom betrokken zou geweest zijn. Ook al verklaart u telkens over specifieke gevallen te hebben gehoord u slaagt er niet in dit verder toe te lichten. Opmerkelijk is eveneens dat u niet op de hoogte blijkt of uw oom getrouwd was en kinderen had (gehoorverslag CGVS p.8-9). In het kader van uw verklaringen dat uw hele familie vervolgd wordt is het opmerkelijk dat u hier nooit iets over zou hebben opgevangen. Wanneer wordt getracht na te gaan van wie u specifiek wraakacties vreest omwille van de daden van uw oom blijkt u hier geen enkel benul van te hebben. U kent geen namen en heeft het enerzijds over bepaalde families en anderzijds over een groep mensen waarmee u op leden van de Gio-stam doelt, maar u heeft geen idee over wie het dan precies gaat. Ook uw oom zou u hier geen verdere informatie over hebben kunnen geven (gehoorverslag CGVS p.9). **Ongeacht uw jonge leeftijd kan wel degelijk verwacht worden dat u enig inzicht heeft in de personen voor wie u op de vlucht bent en wat uw familie hen precies zou misdaan hebben. Deze onwetendheid schaadt dan ook verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas**

Vervolgens kunnen ook over de concrete gebeurtenissen die aanleiding gaven tot uw vlucht de nodige opmerkingen worden gemaakt. U verklaart niet te weten hoe zij uw familie opnieuw op het spoor zijn gekomen. U hoorde in elk geval geen geruchten in de buurt dat naar uw familie werd gevraagd (gehoorverslag CGVS p.16).

Aangezien u eerder verklaarde hier wel gevoelig voor te zijn (gehoorverslag CGVS p.16) is het minstens opmerkelijk dat zij jullie na al die tijd alsnog konden opsporen en dat dit bovendien onopgemerkt aan uw familie voorbij ging. Temeer u verklaart dat uw familie al de tijd dat zij in VOA verbleven geen problemen hebben gekend, ondanks het feit dat ook in uw buurt leden van de Gio-stam woonden (gehoorverslag CGVS p.15-16). Verder heeft u ook over de identiteit van uw aanvallers geen enkele informatie (gehoorverslag CGVS p.15). U verklaart dat u al snel het bewustzijn had verloren maar u kan zich anderzijds wel herinneren wat zij zeiden terwijl zij in uw huis waren (gehoorverslag CGVS p.14 en p.18). Ook uw oom zou u niets hebben kunnen vertellen over hun identiteit. Evenmin kunt u een inschatting maken over hoeveel mensen in uw huis of zelfs in uw eigen kamer aanwezig waren (gehoorverslag CGVS p.18). U verklaart vervolgens dat de politie tussenbeide kwam maar u kwam nooit te weten wie dan wel de politie zou verwittigd hebben (gehoorverslag CGVS p.18). Daarnaast verklaart u dat uw oom, net als u, een maand in het ziekenhuis heeft verbleven. U verklaart echter dat hij enkel wat wonden had aan zijn handen en zijn voeten vanwege het touw waar hij mee werd vastgebonden en genaaid werd aan zijn hoofd (gehoorverslag CGVS p.18). Dit lijken toch enigszins lichte verwondingen om een ziekenhuisopname van een maand te rechtvaardigen, zeker in een land dat op dat moment al zijn medische capaciteiten nodig heeft om het ebola-virus te bestrijden. **Deze opmerkelijke verklaringen en de slechts beperkte informatie die u kan verschaffen over een dergelijke cruciale gebeurtenis halen uw asielrelaas verder onderuit.**

Ter volledigheid dient er eveneens op gewezen te worden dat u bij uw voorgaande interviews voor de Dienst Vreemdelingenzaken (dd 08.12.2015) en voor de dienst MINTEH (dd 29.06.2015) uw relaas anders brengt dan u dit doet voor het Commissariaat-generaal. Zo maakt u voor de Dienst Vreemdelingenzaken nergens gewag van de etnische gekleurdheid van uw relaas, u vermeldt er nergens de problemen die u ondervond met de Gio-stam (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Meer nog, voor de dienst MINTEH verklaart u enkel gevlucht te zijn omwille van de ebola-crisis. U verklaart dat drie familieleden omkwamen door het virus en u uw familie kwijt geraakte en om die reden op de vlucht sloeg. Deze afwijkende verklaringen doen verder afbreuk aan de vluchtmotieven die u voor het Commissariaat-generaal aanhaalt."

Verzoeker slaagt er niet in de voormelde motieven te ontkrachten. Ook van een minderjarige mag, zeker indien deze zoals verzoeker ten tijde van zijn gehoren bijna achttien jaar is, redelijkerwijze worden verwacht dat deze bij machte is om zijn asielrelaas op een voldoende duidelijke, gedetailleerde, coherente en geloofwaardige wijze uiteen kan zetten. Bovendien werd bij het CGVS rekening gehouden met verzoekers minderjarigheid. Het gehoor werd aan zijn leeftijd aangepast en werd uitgevoerd door een gespecialiseerde medewerker van het CGVS. Bovendien werd verzoeker tijdens het gehoor bijgestaan door zowel zijn advocaat als zijn voogd (administratief dossier, stuk 5, p.1).

Dat verzoeker dermate getraumatiseerd zou zijn dat van hem geen gedegen verklaringen mochten worden verwacht, wordt door verzoeker evenmin aangetoond. Dit kan uit het neergelegde psychologische attest immers niet worden afgeleid (administratief dossier, map 'documenten'). Evenmin kan dit uit de stukken van het administratief dossier worden afgeleid. Noch verzoeker, noch diens advocaat, noch diens voogd maakten immers melding van het feit dat van verzoeker geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Bovendien formuleerde geen van hen enig bezwaar tegen het plaatsvinden of enige opmerking omtrent het verloop van de gehoren. Daarenboven blijkt uit de stukken van het dossier dat deze op normale wijze zijn geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verder laat verzoeker na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerde trauma zijn verklaringen precies zou hebben beïnvloed. Evenmin geeft hij aan waar dit concreet van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Ten aanzien van voormeld psychologisch attest wordt in de bestreden beslissing bovendien met reden gesteld:

"Het feit dat u in behandeling bent bij een psycholoog kan op geen enkele manier uitsluitel geven over de omstandigheden die aan de grond liggen van uw mogelijke psychische problemen."

Een medisch attest vormt immers geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Dit geldt nog des te meer in het geval van een psycholoog. Een psycholoog is namelijk meer afhankelijk van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen en vrees voor vervolging ingevolge zijn familiale band met een voormalig generaal.

2.2.11. Verzoeker tracht(te) daarnaast te laten uitschijnen dat zijn loutere Mandingo-afkomst en/of zijn religie zouden volstaan om in zijn hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging.

Hij kan hierin echter geheel niet worden gevolgd. In deze wordt in de bestreden beslissing met reden gesteld:

“In de eerste plaats dient aangemerkt te worden dat de etnische situatie in Liberia die blijkt uit objectieve informatie beschikbaar bij het Commissariaat-generaal en toegevoegd aan het administratief dossier niet overeenstemt met de situatie die u schetst in het land. Waar u uw problemen situeert binnen een stammenconflict tussen de Mandingo en de Gio en u aangeeft dat de Mandingo niet gehoord worden door de Liberiaanse politie-instanties en bij uitbreiding de Liberiaanse overheid (gehoorverslag CGVS p.14 en p.16-17), blijkt dit niet uit deze informatie. Hierin valt weliswaar te lezen dat de tribale spanningen hoog opliepen gedurende de burgeroorlog, nergens echter blijkt dat vandaag de dag deze spanningen nog doorwerken. De burgeroorlog eindigde formeel in 2003, waar u ook de oorzaak van uw problemen situeert, daarna bleven er inderdaad nog enige wrijvingen maar dit op een sterk verminderd niveau. Bovendien zijn deze spanningen doorgaans te wijten aan reeds langer aanslepende conflicten over land of andere natuurlijke bronnen, wat u nergens aangeeft in uw relaas. Daarenboven wordt op dit vlak door de overheid veel in het werk gesteld om dergelijke conflicten op een geweldloze manier op te lossen. Nergens uit de informatie blijkt echter dat er nog steeds pure wraakacties zouden plaatsvinden omwille van de misdaden begaan gedurende de burgeroorlog. Daarnaast werd ook in de grondwet een verbod op etnische of raciale discriminatie opgenomen. In het laatste Human Rights Report over Liberia worden de Mandingo niet eens vermeld zodat bezwaarlijk kan worden gesproken van een algemene vervolging van deze etnische groep. Er kan dan ook niet vastgesteld worden dat de Mandingo's zouden worden gediscrimineerd, ook niet als het gaat om het bieden van bescherming. Waar u, als moslim, problemen aanhaalt omwille van uw religie, blijkt ook dit niet uit de toegevoegde informatie. Hieruit blijkt niet dat er enige discriminatie wordt vastgesteld tegenover de moslingemeenschap, integendeel, de overheid doet inspanningen om de verschillende godsdiensten een gelijkwaardige plaats te bieden. Hieruit blijkt dan ook dat er geen bijzondere aandacht vereist is puur omwille van uw etnische afkomst of uw religieuze overtuiging. Mandingo's noch moslims worden mishandeld door de autoriteiten en zij kunnen bij eventuele problemen beroep doen op bescherming.”

Verzoeker voert ter weerlegging van voormelde motivering en de landeninformatie waarop deze is gesteund niet één dienstig argument aan.

2.2.12. Verzoeker meent voorts dat het CGVS onvoldoende zou hebben onderzocht of hij over een netwerk en de nodige persoonlijke capaciteiten beschikt om zich terug in Liberia te vestigen.

Dit betoog vormt echter een loutere miskenning van de inhoud van de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Verder kan er niet van uitgegaan worden dat een terugkeer naar Liberia in uw geval an sich een risico zou uitmaken op het lijden van ernstige schade. Uit uw verklaringen staat niet onomstotelijk vast dat u er geen beroep zou kunnen doen op enig netwerk. U verklaart niet te weten of uw ouders nog leven en of u nog andere familie heeft in Liberia (gehoorverslag CGVS p.19). Ook van uw grootouders geeft u aan dat uw vader zei dat zij nog in leven zijn maar u hen niet kent (gehoorverslag CGVS p.7). Er is bijgevolg geen reden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Liberia de facto geen beroep zou kunnen doen op enig netwerk. Niets verhindert dat u, eens terug in de wijk waar u zo goed als uw hele leven gewoond heeft, in contact zou kunnen komen met enige familieleden of zou kunnen rekenen op de steun van degene die u er kent. Het feit dat u een opsporingsopdracht startte voor het Rode Kruis zonder dat dit voorlopig enig resultaat opleverde, staat niet in de weg dat u, eens terug in uw buurt u kennissen zou kunnen aanspreken om hulp te vragen of uw familie aan te wijzen. Bovendien verklaart u tot aan uw vertrek naar school te zijn gegaan en eveneens als leerling aan de slag te zijn gegaan bij iemand die ramen installeert (gehoorverslag CGVS p.4 en p.8). Deze vaststellingen zijn niet onbelangrijk omdat zij aantonen dat u – ondanks uw jeugdige leeftijd – over de vaardigheden en kwaliteiten beschikt om zelfstandig uw leven in handen te nemen en zich van een eigen inkomen te voorzien.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier en zijn pertinent en terecht. Verzoeker slaagt er niet in deze te weerleggen. Uit de nieuw bijgebrachte opsporingsaanvraag bij het Rode Kruis (rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt, net als uit de eerder neergelegde opsporingsaanvragen (administratief dossier, map 'documenten'), immers geenszins dat verzoeker in zijn land van herkomst niet meer zou beschikken over een (al dan niet familiaal) netwerk. Evenmin kan hieruit worden afgeleid dat hij onvoldoende zelfredzaam zou zijn om zich aldaar als jongvolwassene te vestigen.

2.2.13. Verzoeker laat eveneens nog uitschijnen dat hij dermate getraumatiseerd zou zijn dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een onmenselijke of vernederende behandeling zou uitmaken.

Verzoeker beperkt zich echter tot deze algemene bewering. Hij toont dit geenszins *in concreto* aan en uit het neergelegde psychologische attest kan dit hoegenaamd niet worden afgeleid (administratief dossier, map 'documenten').

2.2.14. Verzoeker tracht tot slot te laten uitschijnen dat de situatie in zijn land van herkomst zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit betoog kan verzoeker echter in het geheel niet worden gevolgd. Vooreerst brengt hij zelf niet het minste begin van informatie bij ter staving van zijn beweringen dienaangaande. Verder blijkt uit het gestelde *sub* 2.2.11. genoegzaam dat deze beweringen geenszins kunnen worden gevolgd.

2.2.15. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.16. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS